

škodu 13.490 Kč 50 h, dále vzhledem k tomu, že bylo zjištěno, že zboží v rozhodující době nemělo tržní ceny, podle které se podle čl. 357 odstavec třetí obch. zák. řídí výše abstraktní škody — a když vlastně prodejní cena zboží místo jeho tržní ceny může podle své podstaty přicházeti v úvahu pouze jako výpomocný prostředek, ale hlavně nesmí přicházeti v úvahu pokud jest vyšší, než tržní cena, neboť to by bylo nedovolené použití obdoby, odvolací soud byl oprávněn, když bylo jisto, že dovolatelce přísluší náhrada škody, stanoviti její výši podle Šu 273 c. ř. s. Dovolací soud neshledal, že způsob, jakým to učinil odvolací soud, odporuje zákonu, jmenovitě shora citovaným předpisům čl. 355 a 357 odstavec třetí obch. zák. Mluví-li dovolatelka pro nedostatek tržní ceny u sporného zboží o jeho prodejní ceně, a míní-li, že za prodejní cenu dlužno podle znaleckého posudku považovati cenu 17.900 Kč, nelze jí přisvědčiti, nýbrž sluší poukázati ku odůvodnění zrušovacího usnesení odvolacího soudu ze dne 23. října 1923 ohledně vytváření cen, dovolacím soudem sdílenému. Byť i znalci mluvili o prodejní ceně, tou cena 17.900 Kč nebyla. Dovolací soud uznává, že rozsudečnou částkou podle Šu 273 c. ř. s. určená výše abstraktní škody vyhovuje zjištěnému stavu.

Čís. 4899.

Hostinský neručí (§ 970 obč. zák.) za škodu, jež byla způsobena hostu zloději, vplíživšími se do hostinského pokoje, nezamkl-li host dveří na balkon a nechal-li okna otevřena.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1925, Rv I 1727/24.)

Žaloba, již domáhal se žalobce na žalovaném hotelieru náhrady za věci, jež mu byly v hotelu žalovaného ukradeny, byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z t ě c h t o

d ů v o d ů:

Je nesporno pokud se týče zjištěno, že na žalobci a jeho manželce v hotelu žalovaného v Karlových Varech spáchána byla krádež neznámými pachateli a zjištěno, že zloději vylezli ze silnice na balkon v prvním patře a že odtud vnikli do žalobcova pokoje. Dále je zjištěno, že okno z pokoje na balkon bylo otevřené a dveře z pokoje na balkon nebyly uzamčeny. Z toho plyne, že nepřichází v úvahu ustanovení Šu 1316 obč. zák., které předpokládá, že škoda byla způsobena lidmi vlastními nebo jimi přikázanými, a rovněž nepřichází v úvahu ustanovení §§ 970 a násl. obč. zák., pokud jde o ručení hostinského za škodu způsobenou cizími osobami odcházejícími z domu a přicházejícími do domu. Zbývá tedy ručení podle §§ 970 a násl. obč. zák. za škodu zaviněnou hostinským (majitelem hotelu) pokud se týče jeho lidmi, vlastně jen majitelem hotelu samým, jelikož žalobce netvrdil, že škoda způsobena byla zaviněním jeho lidí. Než ve směru tom má pravdu odvolací soud, že skutečností, z nichž vyvozuje žalobce oprávněnost žalobního nároku, jsou pro rozhodnutí této právní rozepře nedůležité, neboť zákon neukládá ho-

stinským, kteří poskytují cizincům přístřeší, povinnosti, by umístili na hostinci (hotelu) svítilnu, by zaměstnávali několik vrátných, by vrátnému prikázali byt, z něhož lze viděti na silnici a dali hlídati hostinec (hotel) hlídací společností a aby takto umožnili svým hostům, by mohli spáti při nezamčených dveřích pokud se týče při otevřených oknech, a to ani tenkrát, je-li hostinec (hotel) na kraji města a má takovou fasádu, po které se prý snadno dá vylézt do prvního patra. Dovolací soud schvaluje proto právní názor nižších soudů, že škodu, jež žalobci byla způsobena krádeží, nezavinil žalovaný, naopak že ji zavinil sám žalobce, když spal při neuzamčených dveřích a při otevřeném okně, to tím spíše, když podle jeho tvrzení nebylo nesnadno vylézt ze silnice na balkon, na který vedly dveře, pokud se týče okno z jeho pokoje. Tvrdí-li dovolání, že zloději žalobcem uplatňovanými okolnostmi byli přímo povzbuzeni, by se o krádež pokusili, přehlíží, že podle zjištění nižšího soudu v Karlových Varech podobné krádeže byly spáchány také v jiných hotelích, o nichž žalobce ani netvrdil, že při nich byly tytéž nedostatky, jež vytýká hotelu žalované, a zapomíná, že v první řadě každý sám o sebe starati se musí, a že, kdo spí při otevřených oknech, činí tak na vlastní nebezpečí. Byla tudíž věc odvolacím soudem po právní stránce posouzena správně.

Čís. 4900.

Přistoupili-li věřitelé na nabídku vyrovnacího dlužníka, že celá pohledávka oživne, nebude-li do určité doby po splatnosti poslední lhůty zapravena celá kvota a vyrovnání i s touto úmluvou bylo soudem potvrzeno, neobživla celá pohledávka tím, že nebyla dodržena některá splátka, třeba s potvrzením vyrovnání stalo se pravoplatným až po té, kdy nabyla účinnosti novela ze dne 26. dubna 1923, čís. 99 sb. z. a n.

(Rozh. ze dne 8. dubna 1925, Rv I 1937/24.)

Žalobou domáhal se věřitel na vyrovnavším se dlužníku zaplacení celé pohledávky, jež prý obživla tím, že nebyla dodržena vyrovnací splátka. Žaloba byla zamítnuta pro tentokrát soudy všech tří stolic. Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Dle protokolu o vyrovnacím roku ze dne 5. března 1923 hlasovali všichni přítomní věřitelé žalované firmy pro vyrovnání za podmínek tam uvedených, totiž I. že se vyrovnací kvota zvyšuje na 30%, z nichž první lhůta 10% bude splatnou dne 1. června 1923, druhá lhůta 10% dne 1. prosince 1923 a třetí, poslední lhůta 10% dne 1. června 1924; II. že, nebude-li deset dní po splatnosti poslední lhůty, t. j. dne 11. června 1924 celá kvota 30% zaplacená, oživne celé pohledávání dotyčného věřitele. Jest pravda, že ustanovení tohoto bodu II. nezní doslovně »že teprve nedodržením poslední lhůty vyrovnání pozbude účinku,« jak odvolací soud uvádí, ale o tom, že má tento smysl, nelze ani dost málo pochybovati.